

NOVÝ ŽIVOT

MĚSÍČNÍK CYRILOMETODĚJSKÉ LIGY

Roč. III. (I.)

ČERVEN 1951.

Číslo 6.

OBSAH: Směrnice sv. Otce pro Katolickou Akci.
Náboženství a politika — P. J. P.
K situaci v exilu — A. L.
Amerika a budoucnost křesťanství — L. Křišťan.
Z Křesťanské Akademie.

„VÍCE LÁSKY...“

P. J. L.

Jsme v měsíci červnu, který je zvláštním způsobem zasvěcen Božskému Srdci Páně. Srdce je symbolem lásky. Božské Srdce je symbolem lásky Boha k lidem. Vyjadřuje samu podstatu Boží, neboť „Bůh je Lásky“.

Když Bůh stvořil první lidi, obcoval s nimi v ráji velmi intimně, stýkal se s nimi a byl im přítelem. Po hříchu se tento poměr změnil. Lidé utekli před Bohem a skryli se před Ním, neboť se báli jeho přítomnosti. To je podstata a ovoce každého hříchu: nepřátelský poměr k Bohu, útěk od Něho a bázeň před Ním.

Během staletí, která následovala, hřích se rozšířil na zemi a v důsledku toho ubývalo stále víc a víc poznání, a mohl být člověku přítelem. Bůh byl v očích lidí jen Svrchovaný Pán a Mocný Hospodin. Lidé Ho ne báli se Ho. Nedá se dobře říci, že by Ho milovali. Avšak přišla plnost času. Bůh sám přišel, aby lidi zbavil hříchu a obnovil hříchem přerušené přátelství. Stal se jedním z nás. Žil celý ten prostý všední a obyčejný život jako každý z nás. Z lásky k nám. Svůj život zakončil obětí. Dal svůj život za nás, aby nás vykoupil. Ukázal nám skutkem, že nás miluje. „Větší lásky nemá nikdo nad tu, která dovede obětovat vlastní život“.

Z Kalvarie vytryskl proud milosti, proud nadpřirozeného života, pramen nového přátelství mezi Bohem a člověkem. Začalo nové údobí, kdy byl Bůh opět poznán jako Lásky, jako dobrý Otec. Nejen to. Kristus sám zůstal s lidmi zde na zemi pod způsoby chleba v Nejsvětější Svátosti Oltářní, aby nám tak byl neustálým důkazem Boží Lásky.

Reformace podřadila tuto blízkost Boha k lidem. Kristus prý není v Svátosti Oltářní opravdu přítomen. V zemích, kde se ujal toto bludné učení, bylo brzy možno

vidět i plody. Zavládl v nich typicky protestantský chlad... (Kalvinismus). Lidé opět viděli v Bohu jen Pána přísného a Soudece. „Třeba se Boha především bát a třást se před Jeho Soudnou stolicí“. To bylo bludné smýšlení Jansenismu. Právě v té době se Kristus Pán zjevil sv. Markétě Alacoque a vyjevil celou lásku svého Srdce: „Viz to Srdce, které lidi tolik milovalo“. Stěžoval si při tom na chlad lidí vůči Němu. Zdůraznil, jak „mají lidé v moci“ lásku Jeho Srdce. Čím více lásky Mu prokáží, tím větší láskou budou zahrnuti.

Uplynulo téměř dvě stě let. Lásky lidí k Bohu opět hodně ochladla, lidé ztratili důvěru v Boha. Jejich poměr zdaleka není poměr syna (dcery) k Otci. Ve svých zjeveních sestře Josefě Menéndez (1920-23) Kristus Pán znovu zdůrazňuje velkou lásku svého Srdce. Stěžuje si, že ji lidé nechávají nepovšimnutu. Proto tak málo štěstí, vzájemné lásky a důvěry. Velká část lidstva dnes žije v beznaděži, stojí na pokraji zoufalství... „Kdo nás zachrání?“ „Kdo nám zaručí, že víra na konec přece jen zvítězí?“ Kristus dává odpověď: „Miluj mé Srdce, poslouvej věrně Jeho hlasu a Jeho vnučnutí!“

Milovat neznamená jen pomodlit se někde před obrazem B. Srdce. „Miluje-li mne kdo, bude zachovávat má přikázání!“ Víme, která to jsou: „Milovati budeš Pána Boha z celého srdce...“ „Milovati budeš bližního jako sebe samého!“ Tedy upřímná pobožnost k Srdci Páně vede nutně k rozmnožení lásky k Bohu a bližnímu. Koho milujeme, toho se snažíme napodobit a následovat. „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem!“ Dosáhla u nás pobožnost k B. Srdci toho, že jsme méně nakloněni k pýše; že se nedáme ztrhnout k hněvu a prchlivosti? „Jestliže chce kdo přijíti za mnou, vezmi kříž svůj a následuj mne!“ Stáváme se den ode dne méně